

Це було серед зими. Падали сніжинки з неба, легкі, наче пух. І похмурий королівський замок, опушений ними, ставав казково гарним. Біля одного з вікон, обрамленого чорним деревом, задумливо сиділа королева. Вона вишивала яскравий візерунок на білосніжній хустині й, задивившись на падаючий сніг, уколола голкою пальця. Три яскраво-червоні крапельки крові впали на сніжно-білу тканину. Червоне на білому виглядало так гарно, що королева подумала про себе: «Коли в мене народиться дитина, нехай вона буде біла, мов сніг, рум'яна, ніби кров, і кучері її хай будуть чорні, наче дерево на віконній рамі!»

І народила королева доньку, білу, мов сніг, з губоньками червоними, наче кров, і з кучериками, ніби чорне дерево. Нарекли малу принцесу Білосніжкою. Та подарувавши світові дочку, королева померла.

Рік потому взяв собі король нову дружину. Була це надзвичайна красуня, проте гордовита й пихата. Вона терпіти не могла тих, хто переважав її вродою. Було в неї чарівне дзеркальце, й стаючи щодня перед ним, королева милувалася собою й питала:

— Дзеркальце моє чарівне!
Хто мені красою рівний?

І дзеркальце відповідало:

— Ви, королево, найкраща у світі.

І вона була вдоволена, позаяк знала, що її чудодійне люстерко вміє говорити тільки правду.

А Білосніжка тим часом підростала й день за днем ставала дедалі гарніша. І в сімнадцять років вона зробилася прекрасною, наче ясний день, і красивішою за саму королеву.

Коли королева знов спитала у свого дзеркальця, хто ж на світі найгарніший, воно відповіло:

— Ви, ваша величносте, гарні собою,
Та все ж Білосніжка багатша красою!

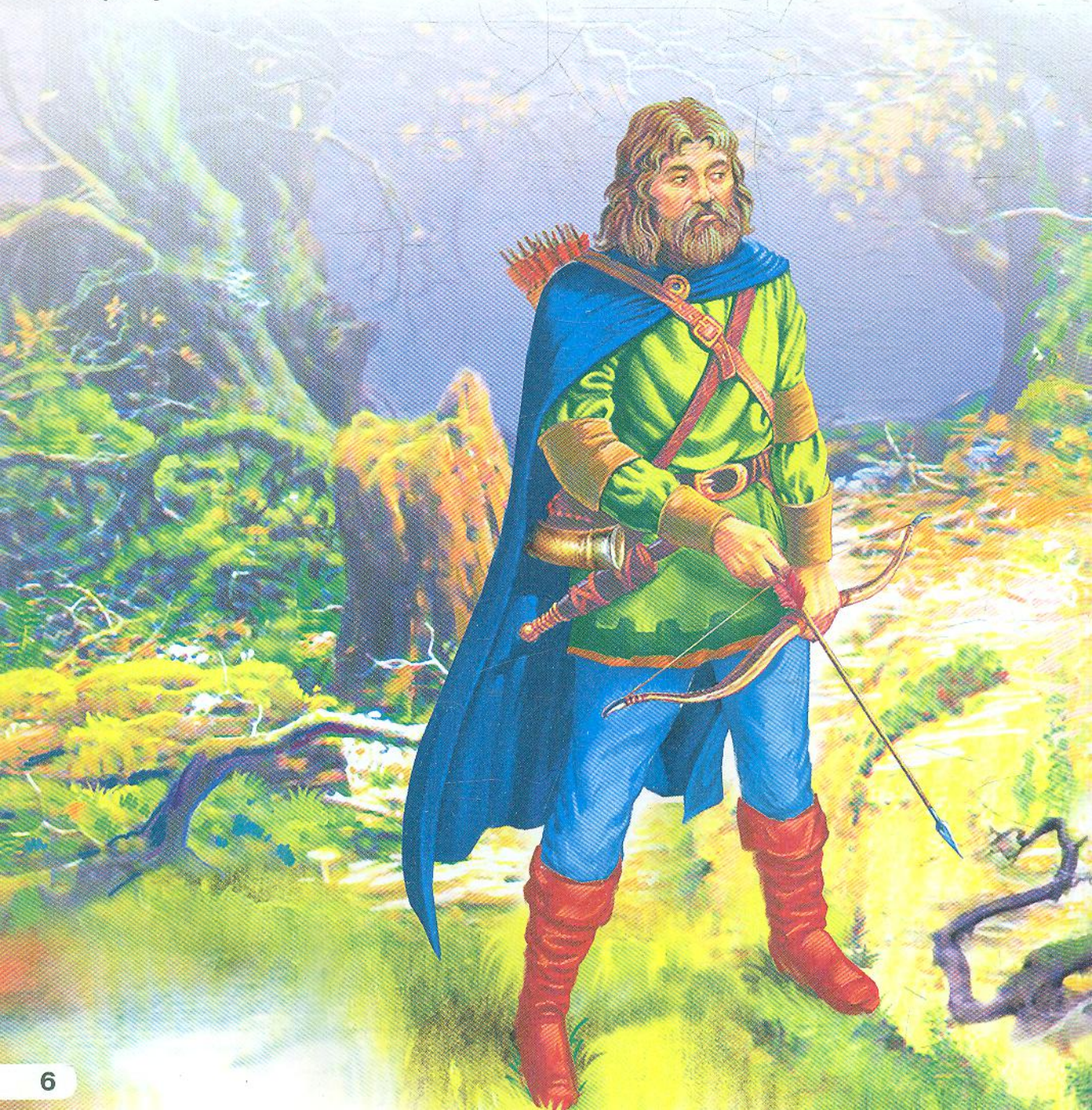
Злякалася тоді мачуха, зблідла й пожовкла від заздрощів. Побачить, бувало, свою падчерку, й ота пишна врода — ніби ніж їй у серце. І заздрість, і лють розросталися в її душі, наче будяки, дедалі вище й вище, й не було їй віднині спокою ні вдень, ані вночі.

Тоді вона покликала одного зі своїх егерів і сказала:

— Бачити більше не можу це дівчисько! Заведи її до лісу і вбий, а на доказ принеси мені її серце.

Егер завів королівну в глухі лісові хащі й уже був натягнув тятиву лука, щоб пустити стрілу в невинне дівча. Та Білосніжка почала плакати й просити:

— Любий егерю, залиш мені життя! Я втечу далеко-далеко в дрімучі ліси й ніколи більше не повернуся додому!

Це був суворий, але добрий чоловік. Він пожалів юну принцесу й відпустив, хоч і подумав печально: «Все одно там тебе скоро з'їдять дикі звірі». Та все ж у нього ніби камінь звалився з душі, коли не довелося самому вбивати Білосніжку.

По дорозі егер уполював молодого оленя, вирізає у нього серце й приніс королеві на доказ виконання її наказу.

Залишилася бідолашна дівчинка в дрімучому лісі сама-самісінька. Огорнена страхом, кинулася вона бігти по гострих каменях, крізь колючі чагарі; стрибали довкола неї голодні хижакі, проте все ж не чіпали. Бігла вона скільки було сил, та от стало сутеніти.

Раптом вона побачила маленьку хатку й зайшла до неї попросити відпочинку. Хатинка була порожня. Все в ній було якимось надто маленьким, але напрочуд красивим і чистим: і накритий білою ска-

теркою столик, і блискучий посуд на ньому — сім тарілочок, ложечок, виделочок і ножів, а ще — сім крихітних кубків. Уздовж стіни стояли сім ліжок із білосніжними покривалами.

Білосніжці схотілося поїсти й попиту. Вона взяла з кожної тарілочки потроху хліба й овочів і випила з кожного кубочка по ковтку вина: їй не хотілося пити все з одного.

А оскільки вона дуже втомилася, то лягла в одне з ліжечок і, віддавшись на ласку Божу, заснула.

Коли вже зовсім стемніло, повернулися господарі хатки. Це були семеро гномів, які видобували золото в горах. Вони запалили сім своїх ліхтариків і, коли в хатці стало видно, помітили, що в них побував непроханий гість, бо все було не так, як раніше. І загукали гномики:

— Хто це на моєму стільці сидів?

— А хто це з моєї тарілочки їв?

— Хто взяв шматок мого хлібця?

— А хто гриз мої овочі?

— Хто моєю виделочкою їжу брав?

— А моїм ножичком хто різав?

— Хто це пив із мого кубка?

Озирнувшись один гном і помітив на своїй постільці маленьку складочку та й спитав:

— А хто це лежав на моєму ліжку?

Тут збіглися інші й загомоніли:

— І на моєму теж хтось лежав!

Глянув сьомий гном на свою постіль, аж там спить доти небачена красуня. Гукнув він тоді друзів, підбігли вони, скрикнули від подиву, підняли всі свої сім ліхтариків і освітили Білосніжку.

— Хто це? Звідки вона тут? — дивувалися вони. — Яка ж красива дівчина!

Вони не стали будити гостю й залишили її спати там, де лягла. А сьомий гном, що залишився без ліжка, проспав у кожного зі своїх друзів по годині — так от і ніч минула.